

“La música només morirà si es moren els músics”

Com va començar la trajectòria de Pel Broc Gros?

—Va ser fa cinc o sis anys, quan un amic que teníem en comú em va presentar el Jordi Rosàs. Ja aleshores vam pensar que havíem de fer alguna cosa amb el vincle que ens unia, la passió pel folk. Però així com ell ve d'un folk català i mediterrani, jo sempre he estat més posat en el folk americà, el blues, el country... I sempre dèiem que algun dia ho havíem de fusionar. I cap a principis de 2006 vam començar a assajar i a fer cançons, i vam veure que sortien coses interessants, que tot i que els nostres estils eren diferents, l'objectiu era bastant comú. I a partir d'aquí vam crear el grup. Jo personalment sempre havia tocat en grups de blues, country i altres gèneres molt americans, i tenia ganes de canviar.

—De què parlen les seves lletres?

—Ja al principi de tot, quan començàvem a planejar la formació del grup, estàvem d'acord en què les lletres havien de tenir un cert contingut social i de protesta. També volíem fer lletres divertides, tot i que no fàcils.

—El seu repertori inclou particulars traduccions al català de temes de Lynyrd Skynyrd, The Eagles i Jimi Hendrix.

—Amb altres grups que havia tocat anteriorment ja m'havia quedat amb les ganes de fer versions de grups a qui crec que dec alguna cosa. Perquè tocant els seus temes t'han vingut idees per fer-ne de nous. També ens agrada la idea de recuperar clàssics del rock i dotar-los d'una pinzellada folk.

—Quins altres grups els han influït?

—Per exemple, un grup que vaig escoltar i vaig dir 'Hem de fer això', és Fairport Convention. Una vegada em van dir que ens hi acostàvem, i em va fer molta il·lusió. També m'han influït molt grups com Dixie Dreggs.

—Als seus concerts venen el seu E.P. de debut pel preu d'un euro. No hi perden diners, fent això?

—Sí, però és una inversió en promoció. A més, juguem amb el títol, 'Disbarat'. Si el títol diu que el disc és barat, l'hem de vendre a un preu barat.

—Però dos euros, per exemple, també seria un bon preu.

—Sí, però un ho és més. És una unitat, més senzill.

—Tenint en compte aquesta filosofia, i el fet que també han utilitzat internet com a eina de promoció, m'imagino que donen suport a la descàrrega gratuïta de música a través d'internet.

—Sí, i tant.

—I quan associacions com la SGAE o les grans discogràfiques diuen que aquest fenomen està matant la música, què en pensa?

—La veritat és que tot aquest tema és tan complicat que de vegades no sé per on agafar-lo, però el que està clar és que la música només morirà si es moren els músics.

—Com veu l'escena musical del Vallès Oriental, tant a nivell de grups com d'infraestructures?

—A nivell de grups, crec que la música es troba actualment en el millor moment de la història, tant al Vallès Oriental com a la resta del món. No sé si és gràcies a internet, però hi ha molta informació. També és cert que això crea molta competència, i que

tothom s'ho pot empassar tot, que no se selecciona prou. Els músics s'atreveixen massa ràpid a creure en una cançó. Jo, per exemple, tinc molts escrúpols en aquest sentit, i per molt que m'agradi una cançó que he fet, no la tiraré endavant si no aconseguixo trobar-li una essència que no hagi escoltat enlloc més. Pel que fa a les infraestructures, crec que hi ha una crisi general. Només has de mirar com estan les coses en qualsevol sector professional, i a sobre la música és un sector artístic. I per acabar-ho d'arreglar està saturat. La cosa és complicada.

ORIOL SERRA

Aleix Garriga Garcia (Barcelona, 16-2-1977). Des que va néixer, viu a Lliçà de Vall, on gràcies

a les tasques del seu pare com a músic aficionat, va començar a adoptar passió per la música i a practicar com a guitarrista i vocalista. Després d'haver passat per diversos grups de la comarca com Diluvi o Camins de Pols, va formar a principis de l'any 2006 el grup Pel Broc Gros juntament amb el violinista Jordi Rosàs. La formació, que combina el rock de tall més clàssic amb elements del folk mediterrani, ha enregistrat enguany les quatre cançons que formen el seu E.P. de debut, "Disbarat", que té la peculiaritat de vendre's pel preu simbòlic d'un euro. Actualment, Pel Broc Gros duu a terme els seus assajos a Cardedeu i compta amb Toni Lledó (bateria), Víctor Reyes (baix), Quim Lamarca (violí) i Júlia Brito (teclats). Pel que fa a Garriga, compagina la seva tasca al capdavant d'aquest conjunt amb una incipient trajectòria com a cantautor i col·laboracions amb altres músics, com Bikimel, finalista de l'última edició del concurs Sona 9.

www.pelbrocgros.com u

Xavier Solanas

ALEIX GARRIGA

Pel Broc Gros